

Ewangelista

Numer 17(268) Gazeta Parafii p.w. Św. Łukasza Ewangelisty w Poznaniu 21 października 2012

Nie wiecie o co prosicie

Syn Człowieczy przyszedł by dać swoje życie za wielu

Wtedy zbliżyli się do Niego synowie Zebedeusza, Jakub i Jan, i rzekli: "Nauczycielu, chcemy, żebyś nam uczynił to, o co Cię poprosimy". On ich zapytał: "Co chcecie, żebym wam uczynił?" Rzekli Mu: "Daj nam, żebyśmy w Twojej chwale siedzieli jeden po prawej, drugi po lewej Twojej stronie". Jezus im odparł: "Nie wiecie, o co prosicie. Czy możecie pić kielich, który Ja mam pić, albo przyjąć chrzest, którym Ja mam być ochrzczony?" Odpowiedzieli Mu: "Możemy". Lecz Jezus rzekł do nich: "Kielich, który Ja mam

pić, pić będziecie; i chrzest, który Ja mam przyjmując, wy również przyjmiecie. Nie do Mnie jednak należy dać miejsce po mojej stronie prawej lub lewej, ale dostanie się ono tym, dla których zostało przygotowane".

Gdy dziesięciu pozostałych to usły-

szano, poczęli oburzać się na Jakuba i Jana. A Jezus przywołał ich do siebie i rzekł do nich: "Wiecie, że ci, którzy uchodzą za władców narodów, uciskają je, a ich wielcy dają im odczuć swą władzę. Nie tak będzie między wami. Lecz kto by między wami

chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich. Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu".

Mk 10, 35-45

Zasiąść w chwale Chrystusa

W dzisiejszej Ewangelii słyszymy, jak dwaj apostołowie, Jakub i Jan, synowie Zebedeusza, zwracają się do Jezusa z prośbą: "Daj nam, żebyśmy w Twojej chwale siedzieli jeden po prawej, drugi po lewej Twojej stronie". Wydaje się ona niezwykle śmiała i zaskakująca. Chwilę wcześniej, jak zapisał w swej Ewangelii św. Marek, Jezus mówi o swej bliskiej już męce - uczniowie wyraźnie nie zrozumieli słów Chrystusa. "Nie wiecie, o co prosicie. Czy możecie pić kielich, który Ja mam pić, albo przyjmując chrzest, którym Ja mam być ochrzczony?" (Mk 10, 37-38).

Apostołowie chcieli nie tylko być blisko Jezusa, ale też w Jego chwale, w Jego królestwie zasiadać na poczesnym miejscu. Według przekazu św. Mateusza, piszącego o tym samym wydarzeniu, nawet matka Jakuba i Jana przychodziła do Jezusa wstawiać się za swoimi synami.

Warto sobie dziś postawić pytanie: dlaczego ja chcę być blisko Jezusa, czego szukam w tej bliskości? Jesteśmy w innej sytuacji niż apostołowie, na Jezusa patrzymy w perspektywie Jego zmartwychwstania, a Jego królestwo ma dla nas wymiar Boży, a nie ziemski, jak dla apostołów, którzy

długo oczekiwali, że Jezus jako Mesjasz przywróci po prostu królestwo Izraela, wyzwalać naród spod okupacji.

Ale czy na pewno w naszym pojmowaniu Jezusa nie ma tego ziemskiego wymiaru i bardzo nieraz ziemskich oczekiwań? Wciąż widzimy wokół ludzi, którzy w przynależności do Jezusa szukają korzyści, tytułu do jakichś zaszczytów i podkreślają tę przynależność, wykorzystując ją do swoich doraźnych celów i interesów, starając się religią legitymizować swoje działania. Widzimy takich, którzy licytują się, kto bardziej i lepiej

Pierwsze czytanie

Spodobało się Panu zmiążyć swojego Sługę cierpieniem. Jeśli wyda swe życie na ofiarę za grzechy, ujrzy potomstwo, dni swe przedłuży, a wola Pana spełni się przez Niego. Po udrękach swej duszy ujrzy światło i nim się nasyci. Zaczny mój Sługa usprawiedliwi wielu, ich nieprawości On sam dźwigać będzie.

Iz 53, 10-11

Drugie czytanie

Bracia:

Mając arcykapłana wielkiego, który przeszedł przez niebiosy, Jezusa, Syna Bożego, trwajmy mocno w wyznawaniu wiary. Nie takiego bowiem mamy arcykapłana, który by nie mógł współczuć naszym słabościom, lecz doświadczonego we wszystkim na nasze podobieństwo, z wyjątkiem grzechu. Przybliżmy się więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy otrzymali miłosierdzie i znaleźli łaskę w stosownej chwili.

Hbr 4, 14-16

Ewangelia na niedzielę 28 października

Uzdrowienie niewidomego

Gdy Jezus razem z uczniami i sporym tłumem wychodził z Jerycha, niewidomy żebrak Bartymeusz, syn Tymeusza, siedział przy drodze. Ten słysząc, że to jest Jezus z Nazaretu, zaczął wołać: «Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną». Wielu nastawało na niego, żeby umilkł. Lecz on jeszcze głośniejszym głosem wołał: «Synu Dawida, ulituj się nade mną».

Jezus przystanął i rzekł: «Zawołajcie go». I przywołali niewidomego, mówiąc mu: «Bądź dobrej myśli, wstań, woła cię». On zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się i przyszedł do Jezusa. A Jezus przemówił do niego: «Co chcesz, abym ci uczynił?»

Powiedział Mu niewidomy: «Rabbuni, żebym przejrzał».

Jezus mu rzekł: «Idź, twoja wiara cię uzdrowiła». Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą.

Mk 10,46-52

Czytania na tydzień

Poniedziałek., wspomnienie bł. Jana Pawła II, papieża: Ef 2,1-10; Łk 12,13-21; **Wtorek, wspomnienie św. Jana Kapistrana, prezbitera:** Ef 2,12-22; Łk 12,35-38; **Środa, wspomnienie św. Antoniego Marii Clareta, biskupa:** Ef 3,2-12; Łk 12,39-48; **Czwartek.:** Ef 3,14-21; Łk 12,49-53; **Piątek:** Ef 4,1-6; Łk 12,54-59; **Sobota.:** Ef 4,7-16; Łk 13,1-9;

Niedziela: Jr 31, 7-9; Hbr 5,1-6; Mk 10, 46-52; **Poniedziałek:** Ef 4,32-5,8; Łk 13,10-17; **Wtorek:** Ef 5,21-33; Łk 13,18-21; **Środa:** Ef 6,1-9; Łk 13,22-30; **Czwartek, Uroczystość Wszystkich Świętych:** Ap 7,2-4.9-14; Mt 5,1-12a; **Piątek., Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych:** Hi 19,1.23-27a; 1 Kor 15,20-24a.25-28; Łk 23,44-46.50.52-53;24,1-6a; albo Dn 12,1-3; 1 Kor 15,20-24a.25-28; J 11,32-45; **Sobota, wspomnienie św. Marcina de Porres, zakonnika:** Flp 1,18b-26; Ps 42,2-3.5bcd; Mt 11,29ab; Łk 14,1.7-11;

BÓG PYTA NAS

1. Czy potrafię służyć ludziom swoim czasem, radą, wsparciem?
2. Czy nie chcę zawsze zajmować najważniejszego miejsca?
3. Czy potrafię z cierpliwością i pokorą odnosić się do ludzi?

„Nic złego nie stanie się prawdziwemu chrześcijaninowi, coby nie miało mu wyjść na dobre”

św. Augustyn

wierzy, i ma z tej racji większe prawa - a może sami w takich licytacjach uczestniczymy. Może czasem my też sami sadzamy się "w chwale Chrystusa"...

Jezus powtarza to, co już wielokrotnie podkreślał: kto chce być na pierwszym miejscu, niech będzie na ostatnim; największy jest ten, kto jest sługą wszystkich, bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć. I nie tylko służyć, ale też dać swoje życie na okup za wielu.

"Nie wiecie, o co prosicie" mówi Jezus i dodaje: "Kielich, który Ja mam pić, pić będziecie" - zapowiada męczeństwo, które stanie się udziałem Jego uczniów.

Czy my rozumiemy, co znaczy być blisko Chrystusa? Wielu ludzi przyjmuje tylko jeden aspekt tej bliskości - w miłości Chrystusa szukają wyłącznie opieki i wsparcia w sprawach doczesnych. Oczekują wręcz, że

Bóg będzie zaspokajał wszystkie ich ziemskie potrzeby, uwolni od codziennych trosk, rozwiąże ich problemy. Będzie nadprzyrodzoną pomocą w realizacji ich zamierzeń i planów. Tymczasem prawdziwa wiara wymaga dojrzałego otwarcia się na Boga, gotowości wzięcia udziału w Jego zbawczym planie i wypełnienia zadań, jakie nam powierza. Nie znaczy to oczywiście, że nasze doczesne sprawy nie są ważne, albo że nie mamy szukać u Boga pomocy i wsparcia w naszych trudnościach. Chodzi jednak o to, jak bardzo wzajemnej relacji z Bogiem pragniemy - a ta wzajemność jest miarą dojrzałości naszej wiary.

Jezus pyta: "co chcesz, abym ci uczynił?" Czy chcesz być blisko Mnie, iść Moją drogą? Droga ta wiedzie do Mojej chwały, ale nie jest ona łatwa, lekka i przyjemna - to droga przez krzyż.

Ktoś kiedyś stwierdził, że tych, którzy są najbliższymi Boga, On najbardziej doświadcza, obdarza największym cierpieniem. Może jest w tym pewna racja - bo przecież nie można naśladować Chrystusa i iść Jego drogą nie podejmując swojego krzyża.

Ks. Jan Twardowski pisał: "Może ktoś zapyta: Dlaczego znowu cierpienie? Dlaczego w ogóle jest cierpienie? Nie ma na te pytania wystarczającej odpowiedzi. Jediną odpowiedzią jest sam Chrystus, który dobrowolnie przyjmuje krzyż.

Mówią nieraz, że cierpienie nie ma sensu. I mają rację, i nie mają, bo cierpienie dla samego cierpienia nie ma sensu, ale Jezus uczył tego cierpienia, które jest wysiłkiem, jest drogą, trudem i mądrością spełniania zadania, jakie Bóg stawia nam do wykonania".

mp

Św. Hildegarda z Bingen Doktorem Kościoła

7 października 2012 r. papież Benedykt XVI nadał św. Hildegardzie z Bingen tytuł Doktora Kościoła. Z tej okazji przedstawiamy w dzisiejszym Ewangeliscie sylwetkę tej niezwykłej Świętej.

Hildegarda urodziła się 16 września 1098 r. w Rupertsbergu koło Bingen nad Renem, we frankońskiej rodzinie szlacheckiej. Jej rodzicami byli Hildebert i Mechthylde von Bermersheim. Jako dziesiąte dziecko w rodzinie, zgodnie z ówczesną tradycją dziesięciny, została przeznaczona do służby Kościołowi. Do życia zakonnego przygotowywała się pod okiem Judyty, przeorowskiej klasztoru benedyktynek w Disibodenbergu, otrzymując staranne klasyczne wykształcenie. Zdolna i obdarzona inteligencją, wkrótce zyskała uznanie.

W 1136 r., po śmierci Judyty, objęła stanowisko przeorowskiej. Podjęła liczne dzieła dla swojego zakonu - m.in. prze-

niosła konwent z Disibodenbergu, gdzie mniszki dzieliły budynek klasztoru z zakonnikami, do ufundowanego przez jej rodzinę klasztoru we wsi Rupertsberg; wybudowała też jeszcze jeden klasztor - w Eibingen.

Piastując najwyższe dostępne kobiecie stanowisko w Kościele, dysponując znaczną wiedzą i słynąc z mądrości i roztropności, cieszyła się wielkim poważaniem nie tylko wśród najbliższego otoczenia, ale także w kręgach europejskich możnowładców, wśród biskupów, a nawet na papieskim dworze. Należała do najbardziej wpływowych ludzi epoki, prowadziła szeroką działalność zarówno w dziedzinie duchowości i życia religijnego, filozofii i teologii, jak też na polu nauk przyrodniczych, sztuki czy dyplomacji. W tamtych czasach, kiedy życie publiczne było w zasadzie sferą zarezerwowaną dla mężczyzn, taka pozycja kobiety należała do rzadkości.

Mistyczka

Od dzieciństwa Hildegarda doznawała mistycznych wizji, jednak fakt ten ujawniła dopiero będąc przeorowską (ugruntowana opinia, jaką już wówczas się cieszyła, stanowiła pewną

ochronę przed posądzeniami o herezję, częstymi w czasach religijnych niepokojów XI i XII w.). W czasie jednej z wizji otrzymała od Boga nakaz spisywania ich. Wieści o wizjach rozchodziły się szybko - przez opata Disibodenberg i arcybiskupa Moguncji Henryka docierając do papieża Eugeniusza III, który wysłał do klasztoru specjalną komisję, mającą wyjaśnić ich autentyczność. Fragmenty spisanych przez Hildegardę wizji zostały odczytane na synodzie w Trewirze (1147-1148). Dzięki wstawiennictwu św. Bernarda z Clairvaux, jednego z czołowych ówczesnych teologów i założyciela zakonu cystersów, Hildegarda uzyskała błogosławieństwo i pozwolenie na rozpowszechnienie swoich idei oraz nakaz spisywania dalszych objawień. W ten sposób powstały trzy dzieła: *Scito vias Domini* ("Poznaj drogi Pana"), *Liber vitae* ("Księga zasług życia") i *Liber divinorum operum* ("Księga dzieł Bożych"), którym Hildegarda nadała częściowo dydaktyczny charakter.

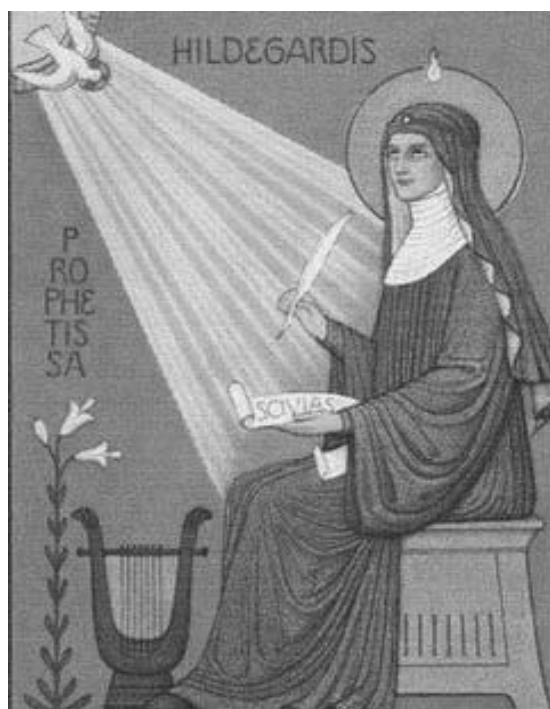
Pozycja i wpływ

Solidne wykształcenie połączone z bogatym doświadczeniem i wybitnymi zdolnościami oratorskimi ułatwiało Hildegardzie zjednywanie sobie oponentów, a jej pisma i listy, rozważania z zakresu teologii, filozofii i historii naturalnej cieszyły się zainteresowaniem i popularnością w kręgach kościelnych i świeckich, przynosząc jej powszechny szacunek i uznanie. W latach 1158-1170 głosiła kazania w środkowych i południowych Niemczech. Była zapraszana też na wykłady i wizytacje w klasztorach. Dzięki przychylności papieża mogła pozwolić sobie nawet na pewną formę zawołowanej krytyki rozwiązań kleru i domagać się większego uznania dla roli kobiet.

Naukowiec i przyrodnik

Znaczący był też dorobek naukowy

Hildegardy z zakresu medycyny, lecznictwa i historii naturalnej. Uważana obserwatorką natury, bazując na greckiej filozofii czterech żywiołów, badała oddziaływania pomiędzy światem przyrody ożywionej i nieożywionej oraz ich wpływ na ciało i duszę ludzką. Wnioski z obserwacji i badań zawarła w swych pismach i traktacie medycznym o leczniczym i szkodliwym działaniu roślin i minerałów, które, jak sądziła, uczestniczyły w nieustannym procesie wymiany wewnętrznych zasobów energii. Publikacje z zakresu medycyny ludowej przyniosły jej miano "pierwszej niewiasty pośród lekarzy i przyrodników Niemiec".

Muzyka

Hildegarda była też uzdolnioną kompozytorką. Uważała, że śpiew powinien być nieodłączną częścią liturgii, gdyż tak jak modlitwa przybliża człowieka do Boga i do zbawienia. Muzyka w jej przekonaniu jest wspomnieniem raju, gdzie Adam wraz z aniołami śpiewał Bogu psalmy. Twórcze natchnienie jej zdaniem pochodziło bezpośrednio od Boga, artysta był więc przekazicielem boskiej myśli. Sama skomponowała wiele religijnych pie-

śni, które w odróżnieniu od powszechnych wówczas melodii chorałowych cechowała większa emocjonalność. Napisała też muzykę do moralitetu swego autorstwa (sztuki *Ordo virtutum* - O sztuce cnoty).

Szacunek i kult

Hildegarda cieszyła się wielką popularnością wśród rzesz wiernych, którzy jej osobę otaczali wręcz kultem - w całej Europie krążyły opowieści o jej nadprzyrodzonych zdolnościach i o tym, jak do okrzykniętej "Sybillą z nad Renu" przeoryszy po radę i pociechę udawali się biskupi, papież, królowie i książęta. Dla wielu ludzi jej wypowiedzi były głosem Boga, postrzegano ją jako chrześcijańską prorocką wyrocznię.

Święta i Doktor Kościoła

Hildegarda zmarła 17 września 1179 r. w klasztorze w Rupertsberg i została pochowana w kościele parafialnym w Einbingen (obecnie jest patronką tego miasta). W 1227 r. rozpoczęto proces kanonizacyjny; mimo że z niejasnych przyczyn nie został on zakończony, w XIV w. Hildegardę z Bingen umieszczono w martyrologium jako świętą. Do kalendarza liturgicznego obchód ku jej czci wpisano w 1971 r. (wspomnienie liturgiczne przypada 17 września). 10 maja 2012 r. papież Benedykt XVI rozszerzył jej kult na cały Kościół powszechny, wpisując Hildegardę na listę świętych ze względu na jej zasługi dla Kościoła i ogromny wkład w rozwój myśli katolickiej. 7 października 2012 r. przyznał św. Hildegardzie tytuł Doktora Kościoła (jest czwartą kobietą noszącą to miano - po św. Katarzynie ze Sieny, Teresie z Avila i Teresie z Lisieux).

Św. Hildegarda z Bingen jest patronką naukowców, językoznawców i języka esperanto.

Małgorzata Piechorowska

Księga Ezechiela

Księga Ezechiela to księga Starego Testamentu należąca do zbioru proroków większych. Autorem księgi, a przynajmniej jej zasadniczej części, jest prorok Ezechiel.

Autor

Ezechiel (hebr. Jechezqel - "Bóg czyni mocnym") żył w VI w. p.n.e., w czasach niewoli babilońskiej. Pochodził z kapłańskiego rodu (był synem kapłana Buziego) i sam pełnił funkcje kapłańskie. Należał do elity społeczno-intelektualnej kraju i był zaangażowany w sprawy religijne i polityczne. Wraz z dworem króla Jojakima i wygnańcami z Judy znalazł się w Tell-Abib w Babilonii. Tutaj w roku 592 p.n.e. został przez Boga powołany na proroka.

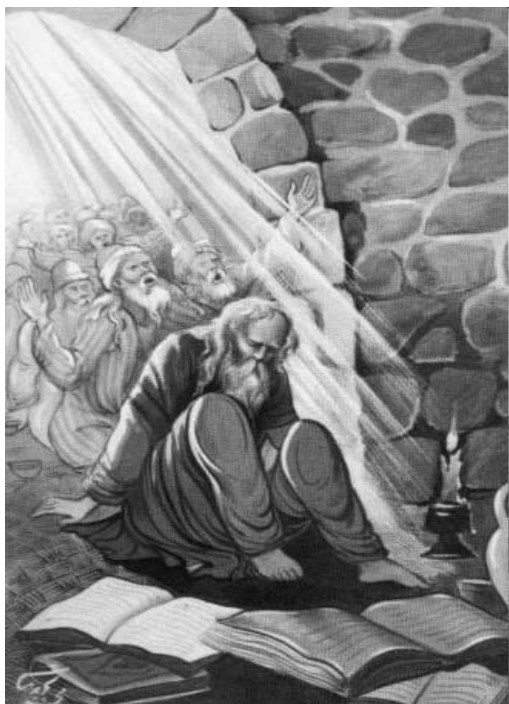
Powstanie księgi

Ezechiel swoje proroctwa wygłaszał na przestrzeni ponad dwudziestu lat.

Spisywał je częściowo sam, a po jego śmierci (zmarł po 571 r.) spuściznę literacką proroka gromadzili jego uczniowie. Księga, napisana w języku hebrajskim, nie jest jednorodna, nieznanemu redaktorowi zebrano ostatecznie luźne fragmenty i pisma w jedną całość, porządkując je i uzupełniając redakcyjnymi uwagami i wstawkami, zgodnie z przyjętym w pisarstwie starożytnego Wschodu zwyczajem. Nastąpiło to prawdopodobnie po powrocie z niewoli babilońskiej, ok. 500 r. p.n.e.

Etapy działalności Proroka

W przekazie księgi widoczne są dwa etapy działalności prorockiej Ezechiela. Pierwszy to lata 593-586 p.n.e., przed ostatecznym zdobyciem Jerozolimy: pojawia się zapowiedź nieuchronnej zagłady Jerozolimy i Judei (pod koniec tego okresu zmarła żona proroka - jej śmierć miała symbolizować tragiczny los Judei). Drugi to lata po 586 r. - w mowach prorockich pojawiają się elementy nadziei i pociechy,

zapowiedzi odnowy i zbawienia, które jednak nie będzie dotyczyć nie wiernej części narodu i wrogów Izraela.

Treść księgi

W księdze można wyróżnić kilka części. Wstęp zawiera opis powołania Ezechiela na proroka (rozdziały 1 do 3) w wielkiej wizji rydwanu

Bożego z Chwałą Bożą. W symbolicznym widzeniu Bóg nakazuje prorokowi połknąć zwój z wypisanymi na nim słowami: narzekania, wzdychania i bładania - dokładnie określało to charakter proroctwa Ezechiela. Pierwsza część księgi (rozdziały 4 do 24) to mowy przeciwko występnej Jerozolimie i Judzie, pochodzące z czasów jeszcze przed zburzeniem Jerozolimy. Część druga (rozdziały 25 do 32) zawiera proroctwa przeciw narodom pogańskim: Amonitom, Moabitom, Edomitom, Filistynom, Tyrowi, Sydonowi

i Egipcjowi. W trzeciej części (rozdziały 33 do 48) Prorok wypowiada orędzie pocieszenia z elementami eschatologicznymi, skierowane do wygnańców w Babilonie: przedstawia Bożą zapowiedź odnowy Izraela i odbudowy królestwa. Opisuje dokładnie wygląd nowej świątyni, w której będzie sprawowany nowy kult. Księga Ezechiela wywarła wpływ na reorganizację kultu w świątyni, ukształtowanie się nowego typu kapłana i określenie obowiązków wiernych wobec samej świątyni.

Teocentryczna historiografia

Dzieje Izraela i Judei Ezechiel przedstawia w sposób teocentryczny. Najważniejszym wyznacznikiem tej historii jest relacja między Bogiem i narodem: są to dzieje grzechu, za który karą jest upadek narodu. Jednak pomimo grzeszności Izrael pozostaje narodem wybranym: po czasie kary - niewoli babilońskiej - Bóg zawrze z nawróconym Izraelem nowe, wieczne przymierze i zamieszka wśród swego ludu.

Alegorie i symbole

Podział proroctwa Ezechiela jest wyjątkowo logiczny zarówno pod względem treści, jak i chronologii (większość wyroczeni jest dokładnie datowana), czym księga różni się od innych proroctw. Styl mów, pisanych głównie prozą, jest bardziej intelektualny niż emocjonalny. Cechuje je bogata alegoryka i symbolika, obrazowanie pokrewne apokaliptyce (występuje 8 wizji, 12 czynności symbolicznych). Opisy zawierają nieraz elementy mitologiczne i fantastyczne. Do najbardziej znanych symbolicznych obrazów zalicza się przedstawienie Tyru jako okrętu, Egiptu jako krokodyla, faraona jako cedru czy wizja tronu Bożego i ożywionych kości. Prorok, uważany za ekstazyka i mistyka, nie był

jednak chorobliwym fantastą - treść jego dzieła i zgodność wypowiedzi z historycznymi faktami wskazują, że mimo używania wyjątkowego języka, pełnego śmiałej symboliki, posiadał wyjątkowy zmysł rzeczywistości.

Prorok-duszpasterz wygnańców

Z księgi dowiadujemy się też nieco o samej działalności Ezechiela. Należał on do ważnych osobistości narodu izraelskiego, a swoją misję pełnił w niełatwej sytuacji, na obczyźnie wśród wygnańców uprowadzonych do Babilonu. Wyznaczony przez Boga na stróża nad pokoleniami izraelskimi, bardzo poważnie traktował swoją rolę, czując się odpowiedzialnym za zbawienie każdego Izraelity. Tymczasem, choć położenie materialne wygnańców zaczęło się stopniowo poprawiać, to w sferze duchowej działo się źle. Nie rozumiano, że w głównej mierze przyczyną upadku były odstępstwa od Boga i Jego przykazania. Nie myślano o pokucie i nawróceniu, dając posłuch fałszywym prorokom, ludzonym próżnymi nadziejami o rychłym końcu niewoli. Z niezwykłą odwagą Ezechiel piętnował występki narodu, za co spotykał się z niechęcią i prześladowaniami. Jednak wielu ze starszyny i z ludu szukało u Proroka rady, przychodząc do niego ze swoimi problemami i nurtującymi ich pytaniami.

Z uwagi na ten charakter posługi można Ezechiela nazwać "duszpasterzem" wśród proroków.

Teologia i moralność

Niezwykłe jest znaczenie teologiczne Księgi Ezechiela. Podkreśla ona, że Bóg jest transcendentny i nade wszystko święty. Świętość Boga, działającego w świecie i wśród ludzi niezależnie od okoliczności, jest dynamiczna - domaga się od każdego człowieka, tak Izraelity, jak poganina, pełnego uznania. Zbzczeszczenie świętego Imienia

Bożego, jakim był najazd pogan na kraj Boga, zostanie ukarane: poganie odpokutują ten występki, a lud Boży powróci do ojczyzny.

Świętość Boga nakłada na każdego człowieka obowiązki moralne. Nie wykluczając odpowiedzialności zbiorowej, Ezechiel podkreśla znaczenie

odpowiedzialności indywidualnej. Definiuje pojęcie "człowieka sprawiedliwego" jako tego, który wypełnia nakazy Prawa Bożego. Podjęcie kwestii obowiązków wobec bliźniego zbliża przesłanie Ezechiela do orędzia nowotestamentowego.

Mesjanizm i apokaliptyczność

W Księdze Ezechiela obecny jest też mesjanizm, choć nie tak mocno podkreślony - przepowiednie mesjańskie przeplatają się z zapowiedziami odnowy narodu po powrocie z niewoli,

z której wyjdzie tzw. "Reszta Izraela" stanowiąca początek zbawienia. Mesjasz u Ezechiela to obleczony w szaty pasterskie przyszły Dawid, które swoje owce pasł będzie w miłości, sprawiedliwości i obfitości dóbr.

Proroctwo Ezechiela ma wyraźne cechy apokaliptyczne poprzez za-

powiedzi ostatecznego pokonania wrogów Izraela, wśród których największym jest tajemniczy Gog. Wizje te są źródłem obrazów i symboli znanych z Apokalipsy św. Jana.

Małgorzata Piechorowska

Rok Wiary w Archidiecezji Poznańskiej

11 października 2012 roku, w pięćdziesiątą rocznicę otwarcia Soboru Powszechnego Watykańskiego II, rozpocznie się w Kościele powszechnym Rok Wiary. Ojciec Święty Benedykt XVI ogłosił go w Liście apostolskim Porta fidei z 11 października 2011 r.

W Archidiecezji Poznańskiej uroczysta inauguracja tego wydarzenia będzie miała miejsce 12 października podczas

nabożeństwa w katedrze poznańskiej. Analizując aktualną sytuację w świecie, Ojciec Święty Benedykt XVI dostrzega różne czynniki, które wpływają na osłabienie czy nawet utratę wiary, dlatego wezwanie do obchodów Roku Wiary skierowane jest do wszystkich. "Pragniemy, aby ten Rok rozbudził w każdym wierzącym aspirację do wyznawania wiary w jej pełni i z odno-

wionym przekonaniem, z ufnością i nadzieją" (PF 9). Tych, którzy mają silną wiarę, papież prosi o dawanie jej świadectwa. "Zwłaszcza w tym Roku każdy wierzący powinien ponownie odkryć treść wiary wyznawanej, celebrowanej, przeżywanej i przemodlonej, i zastanowić się nad samym aktem wiary" (PF 9). Tych, którzy zubożeli na sprawy wiary zachęca, aby ją pogłębiali i za-

częli kierować się jej wartościami w życiu codziennym. Do tych, którzy są obojętni na wiarę, kieruje prośbę, aby przemyśleli, jak wielkiej wartości się pozbywają.

Rozpoczynający się Rok Wiary włącza się w całokształt działań duszpasterskich w Archidiecezji Poznańskiej, odwołujących się do programu duszpasterskiego "Kościół domem i szkołą komunii". W ramach tego programu dobiega końca drugi etap trzyletniego cyklu "Kościół naszym domem", który poświęcony jest budowaniu horyzontalnej relacji między wiernymi. Jednocześnie od I Niedzieli Adwentu rozpocznie się trzeci etap programu - "Być solą ziemi". Będzie on poświęcony ewangelizacyjnemu ożywieniu struktur komunijnych.

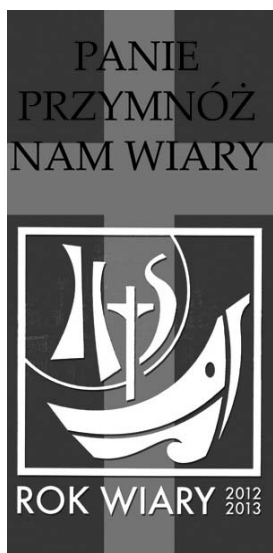
W centrum Roku Wiary znajdzie się *Professio Fidei*. Credo nicejsko-konstantynopolitańskie, odmawiane w każdą niedzielę, powinno stać się codzienną modlitwą każdego z nas. Ponadto, przeżywanie Roku Wiary będzie uwzględniać przygotowania do 1050. rocznicy Chrztu Polski.

Rok Wiary jest odpowiedzią na kryzys życia duchowego i religijnego. Nasze działania mają ukazać piękno wiary, być zaproszeniem do głębszego jej przeżywania i podejmowania odważnego świadectwa. W ramach archidiecezjalnych obchodów Roku Wiary odbędzie się szereg wydarzeń, związanych z poszczególnymi okresami roku litur-

gicznego, a także skierowanych do różnych grup społecznych.

Szczegółowy program dostępny na stronie Archidiecezji Poznańskiej.

www.archpo-znan.pl

Z ŻYCIA PARAFII

Jezus na wyciągnięcie ręki

„Mając na uwadze umożliwienie chorym w domach częstszego jednoczenia się z Chrystusem Eucharystycznym oraz spełniając prośbę wielu kapłanów, by ułatwić wiernym przyjmowanie Ciała Pańskiego w kościołach, zgodnie z Kodeksem Prawa Kanonicznego, oraz postanowieniem Konferencji Episkopatu Polski, z dn. 02.05.1990 r., z dn. 01.04.1999 r. w Archidiecezji Poznańskiej zostali powołani nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej, upoważnieni do wykonywania tej posługi”.

Studium przygotowawcze odbywa się pod kierunkiem Archidiecezjalnego Duszpasterza nadzwyczajnych szafarzy Komunii Świętej. Nad stałą formacją nadzwyczajnych szafarzy, wraz z Archidiecezjalnym Duszpasterzem, czuwa Archidiecezjalna Komisja Liturgiczna.

Udzielone przez Arcybiskupa Poznańskiego upoważnienie jest czasowe, wynosi jeden rok i wymaga odnowienia po dniu rekolekcyjnym i w trakcie uroczystej Mszy Świętej.

Zasadniczym obowiązkiem nadzwyczajnych szafarzy jest pomoc w zanoszeniu Eucharystii chorym i niepełnosprawnym. Jest to pierwsza i najważniejsza okoliczność ustanowienia tej posługi, by w ten sposób mogli oni w pełni uczestniczyć w Eucharystii i tym samym łączyć swoje życie, radości i cierpienia z Ofiarą Chrystusa.

Szafarz nadzwyczajny znosi Komu-

nię św. do chorego w specjalnie do tego wykonanym naczyniu, umieszczonym w odpowiedniej bursie, którą zawieszają na szyi. Bursa stanowi znak

rozpoznawczy dla napotkanych wiernych, którzy winni oddać hołd Chrystusowi Panu, obecnemu w Najświętszym Sakramencie.

Nadzwyczajni szafarze pomagają w rozdawaniu Komunii św. również podczas Mszy św., gdy bierze w niej udział większa liczba wiernych.

Szată liturgiczną dla nadzwyczajnych szafarzy, gdy pełnią swą posługę podczas Mszy św., jest alba, przepasana na biodrach. Kiedy szafarz znosi Komunię św. do domu chorego, swoją posługę pełni w ubraniu cywilnym, ale odświętnym i poważnym.

W naszej parafii mamy 9 nadzwyczajnych szafarzy Komunii św.

Swoją posługę pełnię od 2000 r.; uczestniczę z tej perspektywy w misterium spotkania Jezusa Eucharystycznego z wiernymi podczas Mszy św. oraz w zaciszu domowym. Zawsze to Jezus CZEKA, abyśmy zechcieli przyjąć Go z miłością do na-

szych serc. Chce być z nami zawsze i wszędzie.

Kościół przedłuży swoją dłoń w posłudze nadzwyczajnego szafarza, aby Skarb Eucharystii był jeszcze bardziej dostępny. Zaprasza, a zarazem odpowiada na pragnienie samego Chrystusa i człowieka. Można powiedzieć, że Jezus jest blisko, zawsze blisko nas, jest na wyciągnięcie ręki. Nie pozwalajmy Mu na nas czekać. Przyjdź lub pozwól, by wyciągnięta dłoń, jaką jest posługa nadzwyczajnych szafarzy pokonała ten ostatni

dystans, który rozdziela spragnione serca BOGA i człowieka.
NIECH BĘDZIE POCHWALONY JEZUS CHRYSZTUS!

nadzwyczajny szafarz Komunii św.
Darek

Lednickie wspomnienie...

Od kilku już lat na Pola Lednickie w pierwszą sobotę września przybywają seniorzy.

W tym roku był to 1 września. Każde Spotkanie Lednickie ma swoje hasło. Hasłem tegorocznego spotkania było "MIŁOŚĆ CIĘ ZNAJDZIE", związane z miłosierdziem i św. siostrą Faustyną. Każdy uczestnik dostaje też symbole lednickie, w tym roku dostaliśmy między innymi piernik z hasłem, dzienniczek św. siostry Fau-

styny, śpiewnik, książeczka bł. Jana Pawła II " NIE USTAWAJCIE W MODLITWIE " i inne.

Podczas spotkania uczestniczyliśmy we Mszy św., adorowaliśmy Najświętszy Sakrament i wybieraliśmy Chrystusa w symbolicznym akcie przejścia przez Bramę-Rybę. Nieodłącznym elementem każdego spotkania jest też taniec i śpiew. 20 osób ze Wspólnoty św. Łukasza już piąty raz było na tym spotkaniu. Zachę-

camy wszystkich parafian do wyjazdu chociaż jeden raz z nami.

Ludmiła Ogórowicz

Parafialne imieniny

W czwartek, 18 października nasza parafialna wspólnota świętowała swoje imieniny - uroczyste obchodziliśmy wspomnienie liturgiczne patrona, św. Łukasza. Podczas mszy św. odpustowej o godz. 18.30 miało miejsce także uroczyste zainaugurowanie w naszym kościele Roku Wiary.

Zdjęcia z uroczystości odpustowych można obejrzeć w galerii na parafialnej stronie internetowej, fotoreportaż zamieścimy także w następnym numerze „Ewangelisty”.

Ewangelista, Gazeta Parafialna
Os. Rusa 59, 61-245 Poznań,
Parafia: tel. 061 8779781,
Biuro parafialne: 516 30 38 66
www.swlukaszpoznan.pl

Redaktor naczelny: Małgorzata Piechorowska (ewangelista.red@gmail.com)

Redakcja: Mikołaj Błajek, Zofia Janicka, Martyna Kalemba, Alicja Kozajda, Agata Kuźma, Joanna Laskowska, Joanna Piechorowska, Klaudia Rodziejczak, Anna Stachowiak, Michał Stankiewicz, Paulina Stefaniak

Współpraca: Ks. Wojciech Mueller, kleryk Jarosław Czyżewski, kleryk Mateusz Kazmierczak

Wydawca: Parafia Św. Łukasza Ewangelisty; **Druk:** Drukarnia ul. Wiślana 51

Pieniądze zebrane z ofiar za gazetę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój czasopisma. Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania tekstów.

Zapraszamy do współpracy!

XI Ekumeniczne Święto Biblii

XI Ekumeniczne Święto Biblii odbędzie się w Poznaniu w dniach od 21 do 31 października 2012 r. Tegoroczny temat święta brzmi: "Moc bowiem osiąga swój cel w słabości" (2 Kor 12,9). W programie m.in.

22.10.2012, godz. 19.00 - koncert zespołu „2 TM 2,3” (Kościół pw. Nawiedzenia NMP, os. Bohaterów II Wojny Światowej)

23.10.2012, godz. 18.00 - wykład Prof. Jacka Łuczaka, godz. 19.00 - panel dyskusyjny: Czy cierpienie jest porażką? Osobiste doświadczenie służby (Aula im. Lubrańskiego, Collegium Minus UAM, ul. Wieniawskiego 1)

24.10.2012, godz. 18.00 - Nabożeństwo Słowa (Katedra Poznańska)

25.10.2012, godz. 20.00 modlitwa ze śpiewami z Taize (Kościół pw. Św. Wojciecha)

31.10.2012, godz. 20.30 - Ekumeniczna Noc Kościoła (Kościół Ewangelicko-Methodystyczny, ul. Ogrodowa 6)